

[Breckmann]

ukendt i de fleste lande i Østeuropa, uden at dette dog har medført noget så banalt som sanktioner her i tinget. Demokratiseringsprocessen er i fuld gang i Sydafrika med 80 farvede og 40 indiske parlamentsmedlemmer, om end det stadig væk er i eget parlament, men så sandelig med en minister i landets regering.

I offentlige anlæg er raceadskillelse allere-de historie. De sorte bliver ikke længere forflyttet til hjemlande som ved f.eks. de sorte tvangsforflytninger af 95 pct. af Tanzanias befolkning for 18 år siden, et mareridt, som i socialismens hellige navn blev hyldet her i Danmark, selv om det førte til, som jeg sagde før, at Tanzania i dag er verdens femtende-fattigste land til trods for den største u-landshjælp.

Der bliver sagt i et af forslagene, at den sorte befolkning er ved at miste tålmodigheden, og man nævner ANC som et deraf opstået alternativ. Lad det blive slået fast her, at ANC er en rent kommunistisk terrorbande med sølle 2.000 medlemmer i Sydafrika og 9.000 medlemmer i udlandet, vel næppe nok til at udgøre et brugbart regeringsalternativ og en brugbar repræsentation for de 25 millioner ikke-hvide.

I en tale for nylig til 100.000 tilhørere udtalte de seks millioner zuluers høvding, Buthelezi, der også er leder af den politiske Inkathaorganisation med 1 million betalende medlemmer, disse ord:

»Jeg længes efter en åben politik, hvor mit eget lederskab i fuldt dagslys bliver bedømt og sammenlignet med folk som Nelson Mandela, Oliver Tambo og andre, som fra tryk distance under fremmede flag dikterer os at lemlæste og dræbe andre sydafrikanere og at instigere til borgerkrig. Tambo og hans lejesvende er stukket af fra Sydafrika og gemmer sig bag børn, som må stå ansigt til ansigt med politiet på grund af ANCs terroraktioner. At forhandle med ANC er ensbetydende med at forhandle med f.eks. PLO, IRA, Baader-Meinhof og Røde Brigader, rene internationale overgangsfolk.«

Forslagsstillerne i dag forlanger, at Sydafrikas regering opretter et frit, forenet og demokratisk samfund på basis af almindelig valgret. Det er vel en ideel tilstand, som vi alle af hele vort hjerte bifalder, men som nogle af os ikke er så naive at gøre os håb om kan indføres efter én nat i Sydafrika. Det

er i hvert fald blevet bevist alle andre steder i Afrika. Men hvorfor så dog dette krav til kun Sydafrika af alle de 120 lande i FN, der ikke har almindelig valgret? Jeg udfordrer samtlige forslagsstillere til at komme herop og påvise ét eneste afrikansk land som demokratisk eksempel til Sydafrikas efterfølgelse. Siden 1960 har der været 65 blodige militærkup på dette uheldige kontinent, dog ikke noget i Sydafrika. Hvis nogen herinde mener, at Sydafrika skal klare at indføre almindelig valgret omgående, så må vedkommende begrunde denne optimisme med, at i modsætning til det øvrige Afrika har Sydafrika et hvidt mindretal, og hvis nogen indrømmer det, ja, så er det vel en uheldig racistisk selvafløsning: dobbeltmoral, hykleri.

FNs resolutioner bliver der også henvist til, men de har vel ikke den store moralske tyngde efter den hyldet, som generalforsamlingen gav Yassir Arafat, der stod på talerstolen med patronbælter om brystet og pistolen i bæltet. Men jubelen i FN er vel udtryk for symbolværdien i en pistol, som de fleste af FN's medlemslande bygger deres magt på, uden at Danmark dog stiller krav om reformer til dem.

Folks tillid til FN blev vel nok yderligere svækket af det forsøg, der blev gjort med en resolution imod Israel under det lumpne påskud, at sionisme skulle være racistisk.

Tiden er udløbet, men jeg vender tilbage til emnet i næste omgang.

Brusvang (CD):

Jeg er imod apartheid ligesom mit parti, CD, som det blev formuleret af mit partis gruppeformand, og som det tidligere gentagne gange er blevet sagt af mit partis formand.

Jeg er imod ulovlig magtanvendelse, det være sig i Sydafrika, Frankfurt, Paris, Berlin eller København. Selvfølgelig vil ulovlig magtanvendelse først og fremmest optræde de steder på kloden, hvor vi har de store konfrontationer, sociale, økonomiske konfrontationer, og derfor har vi få i København.

Jeg er derfor ganske enig med folketingsflertallet i, at en politisk pressionspolitik kan være ønskelig og på sin plads, men jeg er aldeles uenig med folketingsflertallet i, at vi skal gå over til at lave økonomisk sank-